

Concluzii din discuțiile despre România Captivă

Contextul discuției

Am invitat în această discuție lideri ai organizațiilor care lucrează și produc schimbare în comunități în care oamenii simt că fie nu au putere, fie le este foarte greu să schimbe ceva.

Discuția despre cum ne luăm cu toții puterea înapoi a reunit oamenii în 3 grupuri.

S-a discutat despre unde pornește schimbarea și cum poate fi susținută pentru ca oamenii să își asume soarta și soarta comunităților lor, despre ce ne lipsește pentru a lucra mai mult împreună și a ne coordona eforturile și despre cum luăm decizii în legătură cu strategia de acțiune comună cu oamenii din comunități.

Discuțiile au scos la lumină câteva "zone dureroase" cheie - comune pentru mai toți participanții:

1. Avem nevoie de o **hartă mai clară a nevoilor și resurselor**. Nu avem date despre câți oameni în scaun rulant sunt, ce scaune folosesc, persoanele fără adăpost nu sunt în nici o evidență a statului etc.
2. Este un efort pe care îl putem face între noi, organizațiile și companiile interesate dar avem nevoie **să lucrăm cu autoritățile astfel încât să colecteze** și să dea datele acestea. Un model în acest sens este efortul Dăruiește aripi de construire a Registrului Național al Cancerelor la Copii.
3. Cum iau organizațiile decizia despre unde este mai urgent să acționeze? Cum iau companiile aceste decizii?
4. Este nevoie de **măsurare** ca să știm ce se întâmplă, ce funcționează și ce poate fi preluat, multiplicat, scalat. Cum facem rost de bani să măsurăm, aici ne-am putea uni eforturile.
5. Când măsurăm, este important **să vorbim pe bune despre ce n-a mers**. Măcar în grupuri mici, de peer review.
6. Oamenii care decid să-și dedice timp pentru comunitățile lor sunt prinși între nevoia de a-și dedica tot mai mult timp acestui tip de activitate și profesiei/familiei lor. **Dacă decid să devină facilitatori sau organizatori comunitari profesioniști, nu există resurse pentru ca ei să poată face asta full time.**

7. Oamenii au încredere în oameni și procesul de schimbare la nivelul comunității este exclusiv unul bazat pe încredere. De aceea, **principala resursă a schimbării sunt oamenii, nu activitățile**. Ceea ce în paradigma actuală de finanțare bazată pe proiecte sau cu accentul pe activități nu primește suficient suport.

8. Deși discutăm despre sustenabilitate, ea nu este clar definită și responsabilitatea este exclusiv a organizației. Este, de cele mai multe ori, o promisiune pe care organizația o face că va găsi un alt finanțator la finalul proiectului. **Sustenabilitatea ține însă de cum este pregătită organizația să găsească suport în altă parte - capacitatea ei de management financiar, de a se face vizibilă, de a discuta cu posibili alți parteneri**. Toate acestea sunt resurse umane valoroase care, dacă nu există, rolul lor nu poate fi suplinit prin voluntariat sau de către oameni aflați foarte la început.

9. Zona de prevenție sau schimbare socială pe termen lung sunt **processe greu cuantificabile sau demonstrabile pe termen scurt**. De aceea, ele, în competiții cu proiecte cu un grad mai mare de concretețe sau care pot fi măsurate mai ușor în termeni de acțiuni sau rezultate, pierd oportunitatea de finanțare.

10. **De ce avem nevoie de organizații ca să fim finanțabili?** De ce nu există mecanisme prin care să susținem inițiative ale unor grupuri civice sau pur și simplu oameni care au idei? Din lipsă de încredere și toleranță foarte mică față de riscuri - dar fără riscuri, nu există inovație sau schimbare reală.

11. De ce nu am putea construi și **coaliții de finanțatori** care să trateze dezvoltarea organizațională a organizațiilor mici sau a grupurilor de inițiativă ca un proiect de a aduce energie nouă și idei proaspete.

12. **Lipsește zona de infrastructură** – avem gura plină de cuvinte mari, impact, impact, evaluări, cât mai mulți beneficiari, etc. Dar nu există bani pentru a crea o infrastructură solidă ca programele să fie sustenabile, să existe gândire strategică, etc.

13. Este nevoie de **organizații de suport care să preia rolul de monitor și conector** cu grupuri de oameni și idei care să poată fi finanțate în afara unor ONG-uri deja stabile.

14. Este nevoie **să mergem în comunități** să vedem care sunt nevoile reale, ce zic oamenii, în felul ăsta capeți încrederea că susții ceea ce este real. Realitatea din birou este imaginată.